VOL. I Heinäkuu N:o 7
1909

SPIRITISTI

SPIRITUALISTINEN AIKAKAUSIKIRJA SPIRITISMIÄ JA SITÄ LÄHELLÄ OLEVIEN PSYKILLISTEN KYSYMYSTEN KÄSITTELYÄ VARTEN

TOIMITTAJA

JALO KIVI

Mitä on haudan tuolla puolen?
Mikä odottaa meitä n. k. kuoleman jälkeen?
Näitä kysymyksiä valaisee spiritismi.

VOL I N:o 7

SPIRITISTI

SPIRITUALISTINEN AIKAKAUSLEHTI

ENSIMMÄINEN VUOSIKERTA

HEINÄKUU 1909

HINTA 60 P:NIÄ

Spiritisti

Spiritualistinen aikakauslehti ilmestyy Helsingissä, jokaisen kuukauden 15 p:nä.

Tilaushinta:

Postimaksuineen on

Suomessa,	1	vuodelta	5: —
„	1/2	„	2: 60
„	1/4	„	1: 40
Venäjälle,	1	„	2 ruplaa
Ruotsiin,	1	„	4 kruunua
Amerikkaan,	1	„	1 1/2 dollaria

Saadaan tilata:

kaikista postitoimistoista, kirjakaupoista, asiamiehiltä ja suoraan toimitukselta.

Ilmoitushinta:

palstasenttimetriltä on: 1: 50. Pysyvistä ilmoituksista alennusta.

Lehden toimitus: Porthanink. 7, avoinna 3—5 päivällä.

Helsingissä otetaan tilauksia vastaan postikonttorissa sekä kirja- ja paperikaupoissa.

Maaseudulta on tilaukset osoitettava suoraan toimitukselle, osoitteella: Spiritistin toimitus, Helsinki.

Kirjallisia avustuksia, mikäli ovat lehden tarkoitusta vastaavia, otetaan kiitollisuudella vastaan. Kirjoittajan on kuitenkin toimitukselle ilmoitettava oikea nimensä, jos käyttää salanimeä.

Kirjoituksia Spiritististä saa lainata ehdolla, että lähde mainitaan.

SPIRITISTI

„Ja sitte pitää tapahtuman, että minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle; ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustamaan, teidän vanhimpanne pitää unia uneksiman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän."

Spiritualistinen aikakauslehti spiritismiä ja sitä lähellä olevien psykillisten kysymysten käsittelyä varten.

VOL. I HELSINGISSÄ, HEINÄKUUN 15 P:NÄ 1909 N:o 7

Kehittymässä olevan mediokyvyn tuottamat vaarat ja vaikeudet.

Otteita Mr R. J. Lee'n adressista Lontoon Spirit. Seuralle.
(Light'istä).

Me spiritistit olemme näihin päiviin asti saaneet taistella lakkaamatonta taistelua säilyttääksemme paikkamme niiden henkisten virtausten joukossa, joista jälkimaailma tulee meidän aikakaudellemme olemaan kiitollisuuden velassa. Tässä taistelussa olemme me ottaneet aivan erikoisen aseman, kokiessamme ankaraa vastustusta sekä uskonnollisen ahdasmielisyyden, että tieteellisten ennakkoluulojen puolelta, ja seurauksena tästä on meidän täytynyt pikemmin tuoda päivän valoon vallitsemamme voimat, kuin luoda niistä joku vakituinen järjestelmä tai systeemi. Olemme näin ollen olleet pakotetut tekemään pitkän kiertotien. Mutta jos sanomalehdistöä, yhtähyvin maallista kuin hengellistäkin, voidaan pitää yleisen ajatustavan mittarina — minä ainakin pidän sitä sellaisena — niin voimme nyt taistelun temmellyksen perästä ottaa itsellemme lepohetken ja ryhtyä tutkistelemaan spiritismin todellista sisällystä entisistä epäluuloista vapautuneina sekä suojelemaan sitä uhkaavilta vaaroilta. Tällaisessa tarkoituksessa minä nyt otan lausuakseni muutamia neuvoja ja varoituksia. Tila tosin ei myönnä pintapuolista luonnosta laveampaa käsittelyä, ja minä jätänkin yksityiskohtien kehittämisen itseäni pätevämpien henkilöitten suoritettavaksi.

Melkein jokaisen, joka tulee yhteyteen spiritismin kanssa, ensimäinen pyrkimys sisältyy haluun tulla itse medioksi, ja jos jonkun kokemuksen tehtyään on pakotettu myöntämään, ettei omaa pienimpiäkään lahjoja siihen

suuntaan, syntyy tavallisesti yhtä innokas toive keksiä ja koettaa kehittää tätä lahjakkaisuutta muissa. Mutta tämä on totta puhuen varsin arveluttava asia, sillä juuri tuossa medio-kyvyn tavoittelussa piilee suuri spiritismiä uhkaava vaara. Kuitenkin, ennenkuin voin tätä lähemmin selostaa, täytyy minun alkaa alusta.

Näihin asti on istuntohuoneen ovet jätetty aivan liiaksi selkiselälleen, ja melkein voi sanoa, että jokaista tilapäistä ohikulkijaa on pyydetty astumaan sisälle. Löytyy aina väkeä, joka ahmii kaikkea uutta ja kiihoittavaa, samaten joukkoa, joka palaa uteliaisuudesta aineeseen, joka nykyisin on joutunut käsittelyn alaiseksi sekä novelleissa että aikakauslehdissä. Nämä uutuuksientavoittelijat eivät toivoisi mitään hartaammin, kuin että istunnoista ilmoitettaisiin sanomalehdissä aivan kuin huutokaupoista, tai että he muitta muttkitta pääsisivät istuntohuoneeseen suorittamalla määrätyn ovirahan. Siten voisi halvalla hinnalla saada opituksi kaiken „modus operandi“, ja tulla pian itsekin kelvolliseksi sekä muodostamaan että johtamaan jotakuta piiriä, joko sitten joutohetken kuluttaminen tai, paremmassa tapauksessa, spiritismin tutkiminen tämän puuhan silmämääränä.

Löytyy kuitenkin joukko syitä, jotka puhuvat tällaista asiain tilaa vastaan. Olen jo kauan ollut sitä mieltä, ettei kellään saa olla pääsyä istuntoon, ennenkuin hän sopivaa kirjallisuutta lukemalla on tullut siihen asianmukaisesti valmistettua. Älkää minua väärinkäsittäkö, minä en tahdo kokonaan sulkea istuntohuonetta, mutta minä katson, että on jo aika, ettemme enään „heitä päärlyjämme sikain eteen“ koettamalla saada vakuutetuiksi siihen aivan kypsymättömiä mieliä. Monet huomauttanevat tähän, että sillä tapaa spiritismin edistysaskeleet suuresti hidastuisivat. Voi niin olla, mutta on parempi, että edistys tapahtuu hitaasti ja hyvin. Jos spiritismi olisi vaan seuraleikkiä, voisi nauraa kaikille niille yksinkertaisille kysymyksille, joita sen johdosta tehdään, mutta tunteissa spiritismin vaarat voi todella kauhistua, kun saapi seuraavankinlaisia kirjeitä:

„Olkaa hyvä ja neuvokaa minulle, missä voi saada oppia spiritismiä ja mitä se maksaa“, tai:

„Olkaa hyvä ja antakaa minulle arvoisaa opastustanne tavasta, millä voisi aikaansaada henkivalokuvauksia“, tai:

„Olen kokeillut auttomaattista kirjoitusta ja onnistunut, nyt toivoisin saavani suoranaista kirjoitusta, kuinka minun on siinä meneteltävä?“

Tällaiset esimerkit antavat tarpeeksi tukea vaatimukselleni, että meidän täytyy asettaa ehdoiksi, että etsijän tulee tietää jotakin spiritismin teorioista, ennenkuin hänen sallitaan ottaa osaa sen käytännöllisiin kokeiluihin. Minä tiedän sangen hyvin, että sellainen vaatimus tulee pelottamaan useita pois spiritismistä, mutta se juuri on minun tarkoituksenikin, sillä jos he eivät vakavalla mielellä tahdo tutkiskella tätä liikettä, on parempi, että he pysyvät

sen ulkopuolella. Kaikkein tärkeintä meille on oman välittävän voimamme kehittyminen, eikä joukkomme lisääntyminen. Spiritismi ei ole ai'ottu kirjavan ja ajattelemattoman yleisön huvitukseksi, se on (jaloihin, uskonnollisiin päämääriin tähtäävä) tiede, joka ei milloinkaan voi käsittää, jos sitä ei kehitä järjestelmällisesti. Jos tahdomme saada arvokkaita ilmoituksia, on aivan välttämätöntä, että ympäröimme mediokyvyn kehityksen jollakin suojelusvartiolla, josta nyt haluan lausua muutaman sanan.

Mediokyky ei ole niin yleistä kuin luullaan. En puhu nyt sellaisista medioista kuin D. D. Home, J. J. Morse, W. Eglinton tai Florence Cook, he olivat syntyneet siihen tehtävään, ja sellaisia medioita ilmaantuu vaan harvoja vuosisadassa. Mutta mediokykyä on kahdenlaista, luonnollista ja kehitettyä. Luonnollinen ilmaantuu välittömästi ensi tilaisuudessa. Harjoittamisesta, jota se tarvitsee, huolehtivat näkymättömät ystävämme, mutta kehitetystä mediokyvystä tahdon minä nyt varsinaisesti puhua, sillä suurimmaksi osaksi siitä riippuu meidän yhteytemme toisen maailman kanssa, ja samaten vaanivat varsinaiset vaarat juuri siinä. Kas tässä esimerkki.

Medion läsnäolo tulee tiettäväksi tavallisesti jo 1:sessä tai 2:sessa istunnossa. Useimmat osanottajat ovat yleensä aivan outoja asialle ja odottavat kärsimättömyydellä, että jotain merkillistä nyt vaan tapahtuisi, vaikkakin istunnon johtaja, olisi lausunut kaikkein tiedoksi, että sellainen innokas odotus on varsin haitallinen ilmiölle. Tämä johtaja ei mahdollisesti itsekään ole enempää valmistautunut, kuin että hän on ollut läsnä jossakin istunnossa tai lukenut joitakin spiritistisiä sanomalehtiä. Hänen auktoriteettinsä toki tunnustetaan, ja jos istunnon kestäessä ilmaantuu merkkiä jonkunlaisesta mediotaipumuksesta, katsoo hän paikalla, että on saatu aikaan yhteys tämän ja näkymättömän maailman välillä. Puolen tunnin kuluttua valittaa eräs naisista, että häntä kovin nukuttaa. Johtaja pyytää häntä innokkaasti, olemaan ponnistelematta unta vastaan, kuiskaten naapurilleen: „hän on transsimedio". Heti kohdistuvat kaikkein katseet tähän naiseen, mutta huomio kääntyy pian taas erääseen toiseen, joka väittää näkevänsä jonkun kipinäntapaisen johtajan pään kohdalla. Tämä ihastuu ikihyväksi, hän ei todellakaan olisi osannut odottaa, että seurasta keksittäisiin myöskin selvänäköinen. Transsimedio koettaa silläväliin vastustaa unta, ja kun hän alkaa tuntea vilunpuistatusta, pyydetään häntä kaikin mokomin olemaan vastaanhangoittelematta, sillä henget ovat voimakkaammat kuin hän ja tietävät kyllä kontrolleerata häntä, tahtoo hän sitten tai ei. Hän käy nyt rauhattomaksi, ja seurauksena on hysteerinen kohtaus, joka tuottaa hänelle haittaa vielä useita päiviä jälkeenkinpäin. Hän tahtoo kuitenkin mielellään täydentää kehitystänsä, sillä onhan toki varsin suurenmoista tulla transsimedioksi. Tällä aikaa selvänäköisemme kertoo seuralle, että hän on nähnyt vielä useampia tähtiä sekä yhden tai kaksi epämääräisen muotoista valoilmiötä. Mutta piirin huo-

mion sillävälin kiinnyttyä enemmän näkyviin ilmiöihin, saa selvänäköinen pitää huolta itsestään. Eräs herra nimittäin todentaa selvänselvillä pöydänrikkomiskokeilla olevansa väkevä fysikaalinen medio, ja eräs kolmas nainen näyttäikse olevansa aivan tavallisuudesta poikkeava kirjoitusmedio. Onko sitten ihmettelyn syytä, jos yhden illan voimat jo olisivat tyhjentyneet; mutta, vaikka ei mitään varsinaista ilmoitusta ole saatukaan, on johtaja kuitenkin täysin palkittu ja muut samaten, ja useat aikovat ensi istuntoon tuoda mukanansa useita ystävistänsä.

Olen maalannut tämän räikein värein, mutta jokainen meistä voi varmaan muistaa jotain tuontapaista. Spiritismin aikaisimpina aikoina eivät tuollaiset istunnot aina olleet vältettävissä, mutta nyt jo pitäisi meidän voida raivata tieltämme sitä salpaavat esteet, erehdykset ja vaarat, ja juuri tähän minä toivoisin voivani kiinnittää lukijan huomiota.

Minä sanoin, että istuntohuoneet on jätetty liiaksi selkiselälleen, ja minä pysyn tässä väitteessäni, koska sellaisia löytyy verrattain vähän, jotka tutkivat spiritismiä luvallisessa tarkoituksessa saadakseen ratkaisun elämän arvoitukseen. Suuri osa tahtoo vaan tyydyttää tyhjää uteliaisuutta tai kuluttaa aikaa, mutta juuri näistä, elikä pintapuolisista ja ajattelemattomista meidän täytyy vapautua. Spiritismi on tiedettä, ei silmänkääntämistä, ja tullessamme yhteyteen korkeamman maailman kanssa, tulemme me samalla kosketuksiin sellaisten voimien kanssa, joita ei ole hyvä pitää leikkinänsä ja jotka voivat saada aikaan hyväätekevän tai onnettomuuttatuottavan tuloksen, aivan riippuen siitä, käytämmekö niitä hyvin vai huonosti.

Sallittakoon minun nyt osoittaa yhtä ensimäisistä vaaroista. Palatkaamme silloin siihen piiriin, jota äsken kuvailin. Siihen kuului kaksisentoista henkilöä, kaikki ensikertalaisia, johtajaa lukuunottamatta, ja kaikki melkein outoja toisillensa sekä erilaisia mieleltään ja luonteeltaan. Johtaja selittää, että paras keino sopusoinnun tai harmonian aikaansaamiseksi on musiikki, ja kun on suljettu ovet, aletaan laulaa yhteisesti. No niin, mitä nyt sitten tarkoitetaan tällä „harmonialla“? Tottapuhuen ei enempää eikä vähempää, kuin läsnäolevain henkilöitten fluidumien sekoitusta, tai toisin sanoen, että jokainen osanottaja tulee kyllästytetyksi ympäröivien henkilöitten auroilla. Tämä on eräänlaista syövytystä, joka voi aiheuttaa luonteeltaan sekä moraalisia että fyysillisiä seurauksia, ja tästä täytyy meidän tulla siihen lopputulokseen, että täytyy mitä suurimmalla eroittelulla ja varovaisuudella valita ne, joiden kanssa muodostaa piirin.

Ajatelkaamme vielä erästä asiaa. Kun „harmooninen“ mielentila on saavutettu, tulee ratkaisevaksi seuraava tärkeä henkisen heimolaisuuden laki; „samanlaisuudet vetävät toisiansa“; ja tahdomme me sitten tai emme, tulemme me näinollen yhteyteen sellaisten henkien kanssa, jotka ovat samalla tasolla kuin piirikin. Muistelkaamme tuota nuorta naista, jonka johtaja selitti olevan transsimedion. Kun kaikkien huomio hetkeksi kiintyi häneen, tuli hän siksi

keskukseksi, jonka ympäri piirin influenssit pyörivät. Tulokseksi tuli puolittain hypnoottinen tila, joka edisti henkien puoleensavetämistä. Mutta koska juuri ensimäinen haltuunsaotto transsimediokyvyn kaikista kehitysasteista on voimakkain, koettaa se myös itsepintaisesti säilyttää vaikutustansa. Äsken kuvaillun kaltainen piiri omaa suuria mahdollisuuksia siihen, että sen henkinen taso on medion tasoa alempi, ja tästä syystä voi medio joutua kärsimään varsin valitettavia seurauksia. Tähän voi tulla vielä lisäksi, että medio, jos hän ei vapaaehtoisesti tahdo luovuttaa tietoisuuttaan jollekulle, hän ei tiedä kenelle, saa johtajalta mahdollisesti muutamia mesmerisiä sivelyjä, joista hän niin nukkuu, ettei hän herää ennenkuin piiri on hajaantunut. Mutta miten on silloin medion laita? Meidän tulee rehellisesti vastata tähän kysymykseen. Yllämainittujen epäsuotuisten olosuhteitten vallitessa mahdollisesti vedettiin paikalle joku vastenmielinen henki, ja uupunut kun medio oli, ei hän omannut voimaa taistella tuota itse asiassa suoranaista riivausta vastaan. Olen nähnyt 10 à 12 samanlaista tapausta viimeksi kuluneen vuoden ajalla. Minä en silti väitä, että nuo medio raukat olisivat olleet sellaisten olentojen riivaamat, joita kutsutaan pahoiksi hengiksi, vaan sellaisten, jotka ulkonaisten olosuhteitten houkuttelemina ovat tulleet istuntoon ja nyt itse tarttuneet verkkoon, josta eivät voi päästä vapaiksi. Riivauksen vaara ei muuten piile yksin transsimediokyvyssä, vaan se väijyy suuremmassa tai pienemmässä määrässä missä muussa mediokyvyn puolessa tahansa, ja juuri tämän alkaessa on vaara suurimmillaan, jos ei löydy kokenutta ja taitavaa johtajaa. Tämän seikan perustalla epäonnistuvat monet mediot, johon vedoten taas vastustajamme tekevät hyökkäyssuunnitelmiansa, ja siten saamme me kärsiä oman tyhmyytemme seurauksia.

Minä pyydän kuitenkin, ettei minua yllä lausumani johdosta käsitettäisi väärin. Minä en puhu mediokykyä, vaan sen väärinkäyttöä vastaan. Ei löydy mitään Jumalanlahjaa, jota eivät ihmiset voisi kääntää kiroukseksi, ja siksi tuo jokainen hyvä lahja mukanansa vastaavan vastuun. Muuten ei riivaus suinkaan esiinny yksinomaan spiritismin alalla; niistä monenlaisista tapauksista, jotka on luettu uskonnollisen kiihkoilun ansioksi, kuuluvat useimmat, elleivät kaikkikin, tähän luokkaan.

Minä pidän sentähden paljon parempana olla kokeilematta spiritismillä, kuin koettaa tunkeutua sen aloille ennakkotutkimuksitta tai ilman pätevää johtajaa, sillä sekä teoreettinen että praktillinen apu on tässä kohden tarpeellista. Kun jossakussa on keksitty epäämättömiä medinmistisia lahjoja, on spiritismille hyödyksi, että niitä kehitetään mahdollisimman edullisien olosuhteiden vallitessa, ja mediolla on sitäpaitsi oikeuskin odottaa tarpeellista apua. Vakaumukseni on, että suuri osa tappioistamme voidaan laskea sen seikan laskuun, että epäpätevät henkilöt ovat johtaneet mediot pois oikealta tolalta, samalla kuin ne, joiden velvollisuutena olisi ollut tukea heitä, eivät ole tahtoneet kantaa vastuuta siitä; ja kuitenkaan ei löydy mitään elämän-

puolta, jossa molemminpuolinen apu olisi niin tarpeen vaatimaa, kuin juuri spiritismin tutkimisessa. Tulemme pian huomaamaan, että todellinen syy siihen, miksi emme ole saaneet suurempia tuloksia, on se, että teemme liian vähän medioitten hyväksi, joilta kuitenkin niin paljon vaadimme. Spiritismi ilman medioita on kuin yritys esittää Hamlet ilman prinssiä, ja siksi onkin tähän aineeseen kiinnitettävä vakavaa huomiota.

Jotta tehokkaimmin voitaisiin edistää sellaisen henkilön kehitystä, joka omaa epäämättömiä välittäviä ominaisuuksia, ehdotan minä, että niinpian kuin tämä keksintö on tehty, medion pitäisi vetäytyä pois yleisistä istunnoista, sekä hänen kehittämisensä olisi uskottava vaan parin henkilön huoleksi ja silmälläpidon alaiseksi, joiden kanssa medio sympatiseeraa. Toisen niistä täytyy olla jo kehittynyt medio, jonka kontrollit ovat näyttäytyneet voivansa sekä johtaa näitä arkaluontoisia toimenpiteitä, että myös auttaa mediota ja kontrolleeraavia henkiä. Toisen ei tarvitse olla medio, mutta hän on kuitenkin tarpeellinen apulaisena. Tällainen järjestys ei suotta syyttä kiihoittaisi mediota, se suojelisi häntä kaikista kiusallisista todistustenvaateluista ja saisi henget varovaisesti ja ilman vastarintaa johtamaan istuntoja, sekä, mikä on kaikkein tärkeintä, estäisi alhaisten henkien päälletunkemista.

Niille, jotka todellakin omaavat mediumistisia lahjoja, — jokaisen, joka saa aikaan koputuksia tai jotain muuta sellaista, ei suinkaan silti tarvitse olla medio, kaukana siitä — haluan tässä antaa parisen neuvoa.

Kun olette huomannut omaavanne välittävää voimaa, niin ennen kaikkia, älkää pitäkö kiirettä, vaan miettikää jonkun aikaa, mitä mediokyky tulee Teille maksamaan. Älkää luulkokaan, että tulette tanssimaan ruusuilla. Mediokyky voi kylläkin olla suloisempi, kuin mitä sanoilla voi kuvata — jos nimittäin tahdotte käyttää lahjaanne korkeammassa tarkoituksessa — mutta toiselta puolen tuo se mukanaan niin kauhistuttavan vastuun, että se joskus voi tuntua ylivoimaiselta. Te saatte aivan uudella tavalla oppia, että ette ole oma itsenne, sekä lohduttautua sillä, että paraatkin mediot näkevät vaan ikäänkuin himmeän lasin lävitse.

Te tulette usein istuntojen päätyttyä tuntemaan itsenne väsyneeksi ja rasittuneeksi. Mutta minä pyytämällä pyydän Teitä, älkää milloinkaan koettako palauttaa elinvoimianne nauttimalla jotain kiihoittavaa. Vähäinen lepo on kaikki mitä Te tarvitsette. Vedotkaa muuten henkiystäviinne; ne kyllä palauttavat ja kartuttavat Teidän voimianne.

Viimeksi vielä kaikkein tärkein varoitus. Tutkikaa aina kontrolleerajien luonnetta, sillä siitä riippuu koko menestyksenne mediona. Toisella puolen löytyy samanlaisia olentoja ja olosuhteita kuin täälläkin, ja Teistä itsestänne riippuu, keiden kanssa Te tulette kosketuksiin. „Samanlaisuudet vetävät toisiansa", ja Te ette voi välttää hengenheimolaisuuden lakia. Muistakaa tämä aina, ja kohottakaa mieltänne ja henkeänne, niin että tulisitte tekemisiin vaan korkeitten henkisten ihanteitten kanssa.

Näin Lee. Sallittakoon meidän hänen hyvinajateltujen neuvojensa ja varoituksiensa jatkoksi liittää tähän eräs kokemukseen perustuva kehoitus.

Jos tahdotte tulla siunausta tuottavaan yhteyteen hyvien henkien kanssa, niin ympäröikää itsenne sillä suojamuurilla huonoja vaikutuksia vastaan, jonka nimi on *rukous*. Rukoilkaa nöyrää sydäntä, rukoilkaa voimaa kieltääksenne itsenne siten tullaksenne hyviksi välikappaleiksi korkeamman voiman käsissä. Rukous on vähitellen puhdistava Teidän sisimpänne, niin etteivät alhaiset henget löydä siinä mitään jalansijaa.

Toukka.

Spiritismi ja kristinoppi.

Kristinoppi ei nykyään ole sitä, mitä se on ennen ollut. Sekä vanha että uusi testamentti todistavat, että ihmiset vuosituhansia sitten olivat lähempänä henkimaailmaa kuin nykyään. Tähän aikaan, jona vertaileva ja tutkiva tiede on kaikkena kaikessa ovat ihmiset suoraan sanoen sokkosilla. He elävät, liikkuvat ja ovat henkimaailman keskellä tietämättä muusta kuin siitä aineesta, jota aistimillaan välittömästi havaitsevat. He kohtelevat henkisiä asioita aivan kuin vihainen härkä kaunista kukkanurmikkoa.

Viime vuosisadan keskivaiheilla ryhtyi totuuden Henki antamaan tavallisille arkiihmisille „kouraantuntuvan" todistuksen henkimaailman olemassaolosta. Oli ilmeintä, etteivät nykyajan kulttuuri-ihmiset usko mitään „todistuksitta", koska — kristillisyydestään huolimatta — ovat sillä kehitysasteella, jolla käytännöllinen, aistinhavaintoon vetoava, järki on valtansa huipulla. Oli tullut aika, jona kristityille länsimaille on opetettava uudestaan eräs tärkeä, niiltä aikoja sitten unohtunut läksy, annettava takaisin se tieto, joka entisinä aikoina on ollut yhteinen koko ihmiskunnalle. Kun kaikelle henkielämälle nauraminen oli tullut sivistyneitten velvollisuudeksi, ja kun itse kristillinen kirkko oli vieraantunut niin kauvas alkuperästään, että se oli tehnyt kuolemasta vahvan muurin tämän elämän ja henkimaailman välille, kieltäytyen ollenkaan viimeksi mainittua tutkimasta, niin nähtiin elämän menettäneen terveellisen tasapainonsa ja muuttuneen surkuteltavaksi yksipuolisuudeksi.

Se „kouraantuntuva" todistus, jonka länsimaat saivat henkimaailman olemassaolosta, oli muutamien alkeistietojen antaminen henkilöille, jotka kykenivät ottamaan niitä vastaan, tietojen, joitten kehittämisestä sittemmin muodostui spiritistinen liike.

Muistettakoon vaan, millä suunnattomalla ihmettelyllä ja utelijaisuudella aistilliseen nautintoon vaipunut Amerikka vuonna 1874 otti vastaan sen tiedon, että Eddy-veljesten maatilalla Vermomtin valtiossa sattui tapauksia, joita eivät etevimmätkään tiedemiehet voineet selittää. Siellä näet ilmestyi lukittujen ovienkin taakse henkiä, jotka ottivat niin aineellisen muodon, että niitä saattoi vaa'alla punnita. Eräs Newyorkin suuri sanomalehti lähetti luotettavan miehen eversti H. S. Olcottin kirjeenvaihtajaksi paikalle, ja Olcott kirjottikin sieltä ihmeellisiltä tuntuvia asioita lehteen. Itse punnitsi hän vaa'alla noita aineellistuneita „henkiä".

Spiritistisiä ilmiöitä on aina ollut kaikissa maissa, mutta mainitusta ajankohdasta — viime vuosisadan keskivaiheilta — ovat ne länsimaissa joutuneet tieteellisen tutkimuksen tai paremmin sanoen henkisesti lapsentilassa olevien ihmisten tunnustelun esineeksi.

Voi ymmärtää, minkälaiseksi raamatunkin arvo on muuttunut kritittyjen silmissä, kun he ovat lakanneet pitämästä henkimaailmaa elävänä todellisuutena. Raamatussa — sekä vanhassa että uudessa testamentissa — on lukuisia kohtia, joissa puhutaan selvää kieltä henki- ja ainemaailman yhtymisestä tai oikeammin niitten alituisesta vuorovaikutuksesta.

Kun jo lapsina tutustuimme raamatunhistoriaan, kyselimme ihmeissämme, mistä ne profeerat saivat sellaisen viisauden, että voivat esiintyä elävien ja kuolleitten välittäjinä, lukea ihmisten ajatukset ja ennustaa tulevia tapahtumia. Meille ei osattu antaa muuta selitystä kuin että profeetat olivat „jumalan miehiä", jotka saivat tietonsa suoraan näkymättömästä maailmasta. Mutta spiritismiä selittää meille ymmärrettävällä tavalla profeettain tiedonlähteet. He olivat siveellisesti puhdistuneita ihmisiä, jotka elivät vapaan luonnon keskellä. Tällainen elämä veti heidät henkiseen mietiskelyyn. Mutta selvää on, että kun heidän himoluontonsa oli masennettu, saattoivat luonnon korkeammat voimat myös käyttää heidän ruumistaan välikappaleena tietojen siirtämisessä näkymättömästä maailmasta näkyväiseen.

Israelin profeetat olivat mediumeja oli välittäjiä sanan parhaassa merkityksessä. He saivat tietonsa välittömästi luonnosta, koska elämän korkeammat järjestöt heidän elämäntapojensa ja ruumiinsa puhtauden tähden saattoivat välittömästi vaikuttaa heihin.

Katsokaamme muutamia raamatunpaikkoja, joissa puhutaan hengen työstä yhtä selvästi kuin spiritismi tänä päivänä esittää noita asioita tavallisten ihmisten silmäin edessä.

Hes. 3: 12—15 luetaan: „Silloin henki otti minut ylös, ja minä kuulin takanani suuren suhinan äänen sanovan: Siunattu olkoon jumalan kunnia hänen sijaltaan. Minä kuulin myös elävien olioitten, jotka koskettivat toisiaan, siipien suhinan, pyörien ratinan niitä vastaan ja suuren rytinän äänen. Silloin henki nosti minut ylös ja vei minut pois, ja minä menin katkeruudessa, henkeni kuumuudessa, mutta Herran käsi oli raskas minun päälläni.

Silloin minä tulin vankien luo Tel-abidiin, vankien, jotka asuivat Khebar-virran rannalla, ja istuin siellä, missä he istuivat, ja viivyin hämmästyneenä heidän keskellään seitsemän päivää." [1])

Hes. 2: 2 sanotaan: „Ja henki astui minuun, kun hän puhui minulle, ja pani minut jaloilleni, että minä kuulin hänet, joka puhui minulle."

Dan. 5: 5: „Ja samana hetkenä tulivat ihmiskäden sormet esiin ja kirjottivat kynttiläjalan kohdalle kuninkaan palatsin seinän rappaukseen; ja kuningas näki sen kädenosan, joka kirjotti. 24, 25: „Silloin se kädenosa hävisi, ja tämä on se kirjotus, joka kirjotettiin: *Mene, mene, teket, ufassin."* Dan 3: 25: „Katso, minä näen neljä miestä käyvän tulen keskellä, eikä heille ole tapahtunut mitään vahinkoa, ja neljännen muoto on kuin jumalan pojan."

1 Sam. 3: 4—10: „Ja Herra kutsui Samuelia, ja hän vastasi: Tässä minä olen. Ja Hän juoksi Elin luo ja sanoi: Tässä minä olen, sillä sinä kutsuit minua. Ja hän sanoi: En minä kutsunut; mene jälleen levolle. Ja hän meni levolle. Ja Herra kutsui taas: Samuel! Ja Samuel nousi, meni Elin luo ja sanoi: Tässä minä olen, sllä sinä kutsuit minua. Ja hän vastasi: En minä kutsunut, poikani; mene jälleen levolle. Nyt ei Samuel vielä tuntenut Herraa, eikä Herran sanaa vielä oltu hänelle ilmotettu. Ja Herra kutsui taas Samuelia kolmannen kerran. Ja hän nousi, meni Elin luo ja sanoi: Tässä minä olen, sillä sinä kutsuit minua. Ja Eli ymmärsi, että Herra oli kutsunut lasta. Sentähden Eli sanoi Samuelille: Mene levolle, ja jos hän kutsuu sinua, niin sano: Puhu, Herra, sillä palvelijasi kuulee."

1 Aikak. 28: 19: „Herra saattoi minut ymmärtämään, kirjottaen kädellään minuun."

2 Aikak. 21: 12: „Ja hänelle tuli kirjotus profeetta Eliaalta, sanoen —."

Luuk. 2: 13: „Ja äkkiä oli enkeiien kanssa lukuisa taivaallinen joukko —." 9: 35: „Ja ääni tuli pilvistä, sanoen: Tämä on rakas poikani. Kuulkaa häntä."

Ap. T. 2: 2: „Ja äkkiä tuli ääni taivaasta, aivan kuin valtaavan tuulispään —." 4: 31: „Ja kun he olivat rukoilleet, vapisi paikka, jossa he olivat koossa." 9: 4: „Ja hän lankesi maahan ja kuuli äänen sanovan hänelle: Saul, Saul, miksi vainoot minua?" 8: 39: „Ja kun he olivat vedestä nousseet, tempasi Herran henki Filippuksen."

Kuten näistäkin raamatunpaikoista näkyy, eivät ne tosiasiat, joita maailma nyt pitää ihmeinä, kun ne esiintyvät spiritismin alalla, ole vieraita sille kirjallisuudelle, johon nykyinenkin kristinoppi väittää perustuvansa. Päinvastoin olivat ne vielä Israelin profeettain aikana yhtä jokapäiväisiä esim. siinä merkityksessä kuin meidän päivinä sähkövalo, höyryvoimankäyttö, sananlennä-

---

[1]) Tämä ja muut tässä luvussa esiintyvät raamatunpaikat on suomennettu englanninkielisestä raamatusta.

tin j. n. e. Voi sanoa, että keskiajan katolinen kirkko — salaisopillisista syistä — sai yksinoikeuden hallita ja pitää varastossa kaikki ne avaimet, joita käyttämällä spiritismi nykyään hämmästyttää maailmaa. Kun tämän kirkon suvaitsemattomuus, ankaruus ja vaino vierottivat tutkimushaluiset ihmiset siitä, kehittyi vastavihamielisyys erittäinkin uudemman ajan loppupuolella perinpohjaiseksi kielteisyydeksi. Mutta kun henkinen tutkimus jo noin puolen vuosisataa on saanut häiritsemättä jatkua, on myös herännyt ihmisen synnynnäinen halu yhä innokkaammin tutkia asioita, joita ei tavallisilla tutkimuskeinoilla saada selville.

Kuten jo sanottiin, katsottiin jo viime vuosisadan keskivaiheilla ajan tulleen, jolloin osaksi kieltävälle, osaksi tutkivalle maailmalle annettaisiin tilaisuus tieteellisellä tarkkuudella käsitellä niitä tosiasioita, jotka vuosituhansien unholasta ovat sukeltautuneet niin lähelle jokapäiväisyyselämää, että n. s. yleinen mielipide on joutunut epäröivälle kannalle siihen kysymykseen nähden, että henkimaailma raamatun lehdillä esiintyy tosiasiana, josta ei epäilty, kuten nykyään.

Jos kristinoppia todenteolla tahdotaan saada sopusointuun nykyisen tieteen kanssa, niin on juuri spiritismi omansa tarjoamaan ne välineet, joita sellaisessa työssä on käytettävä. Kun raamatussa puhutaan hengen voimista ja vaikutuksista, niin sanovat nykyajan „arki-ihmiset“: „Näyttäkää meille käytännössä tuollaisia ihmeitä, ja me uskomme“. Spiritismi tekee juuri niin. Nykyajan jumaluusoppineet ovat kirjottaneet paksuja kirjotuksia muinaisajan henkisyydestä. He väittävät, että „ihmeitten“ aika on mennyt; he uskottelevat asiaa tuntemattomille, ettei apostolien ihmetyövoimia ole kukaan saanut perinnöksi. „Apostolit puhuivat vieraita kieliä, joita eivät osanneet tavallisessa tajunnassaan. Meidän ajan ihmisillä ei enää ole sellaista hengenlahjaa“, sanovat he. Vai ei ole! Horrostilassa oleva välittäjä voi spiritistisessä istunnossa puhua kieltä, josta ei hänellä tavallisessa päivätajunnassaan ole aavistustakaan. Mesmerisoitu henkilö tietää tarkalleen sanoa, mitä jossakin nimitetyssä paikassa tapahtuu, vaikka tuo paikka on hänestä satojen peninkulmien päässä. Mesmerisesti nukutettu henkilö määrää myös rohdot itselleen, jos hän on sairas, ja ne rohdot vaikuttavat aina pontevasti.

Yleisesti luullaan ja väitetään että hauta tekee lopun ihmisen henkisestä olemuksesta. Kaunista kristittyjen uskoa! Spiritismi todistaa, ettei niin ole laita. Kun kaikemmoiset materialistit — niitten joukossa kirkkouskovaiset — uskovat, ettei kukaan palaa kuolemanporttien takaa, näyttää spiritismi epäämättömästi toteen, ettei todellista ihmistä koskaan voida panna hautaan ruumiin keralla, vaan että hän kuoleman jälkeen on paljoa elävämpi kuin ruumiissa asuessaan. Spiritismin lähetystyö on näyttää maailmalle, että „haudan takaa“ alinomaa annetaan mitä luotettavimpia tietoja, ja että ruumiista vapautuneella ihmisellä on käytettävänään tiedonlähteitä, joista ei tavallinen „arki-ihminen“ voi uneksiakaan.

Spiritismi todistaa, että haudantakaiset ystävämme voivat ja tahtovat seurustella kanssamme, kunhan me vaan saatamme asettua sellaiseen mielentilaan ja käyttää välikappaleita, joitten avulla he saavat antamansa tiedot järeitten aistimiemme kautta aivotajuntaamme.

Spiritismi on siis täydellisessä sopusoinnussa sekä uskonnollisen hengen että kristinopin kanssa, kunhan viimeksi mainitulla vaan tahdotaan ymmärtää sitä hengenelämää, jota se alkuaan on ollut. Kun spiritismi nimensäkin perusteella (latinalainen *spiritus*-sana merkitsee *henki*) on *hengen tiede*, on selvää, että se omaksuu koko sen siveellisen henkisen pääoman, joka on kristillisen kirkonkin ydin, puhumattakaan yleensä kaikista muista uskonnonmuodoista, joilla on sama yhteinen suuri elävä, ikuisesti pulppuava lähde kuin kristinopilla.

Spiritismi viittaa tietoa samaan ihmiseen, ehtymättömään totuudenlähteeseen, kuin kaikki sekä muinaiset että nykyiset uskonmuodot. Spiritismi on kaiken uskonnollisuuden harras ystävä.

Automaattista kirjoitusta.

Englannissa ilmestyvälle aikakauslehti „Light"ille on amiraali Usborne Moore, joka on hyvin arvossa pidetty henkilö brittiläisessä maailmassa, lähettänyt seuraavan kertomuksen: „Lähetän teille tässä otteen eräästä kirjeestä eräältä ystävältä, joka on korkeassa yhteiskunnallisessa asemassa Canadassa, mutta joka ei tahdo vielä nyt, että hänen nimeänsä mainittaisiin. Tämä sisältää eittämättömän todisteen henkien vaikutuksesta, joka milloinkaan on tullut tietooni ja luultavasti intresseeraa teidän laajaa lukiapiiriänne. Minä luulen ettei kirjeen kirjoittaja ole teille tuntematon ja liitän oheen hänen nimilippunsa teille yksityisesti".

Amiraalin mainitsema ote on päivätty lokakuun 19 p:ä 1908 ja on sen sisältö seuraava:

„Meidän seuraava kokemuksemme tapahtui Chicagossa Banksin sisarusten luona, joista olimme kuulleet paljon puhuttavan sekä hyvää, että huonoa jonkatähden olimme erityisesti varuillamme näitten suhteen. Muutamat ystävät, jotka olivat käyneet ennemmin heidän luonaan, olivat neuvoneet meitä ennen käyntiämme kirjoittamaan kysymyksemme sekä asettamaan nämät muutamien puhtaitten paperiarkkien kanssa, jotka olivat varustettuna leimalla ja nimikirjaimilla, suljettuun ja kiinniliimattuun kuoreen. Me teimme näin ja käytimme tähän tarkotukseen taleda-hotellin paperia, joka oli varustettuna kultaisella monogrammilla. Aikaisin seuraavana aamuna saavuimme

Chicagoon. Kello 9 aamulla löysimme Banksin sisarusten asunnon ja toivon päästä istuntoon ennenkuin enempi vieraita ehti saapua.

Me saimme istunnon miss May Banksin kanssa, joka vielä tänäpäivänäkään ei tiedä meidän nimeämme tai mistä me tulimme — enempää kun hänellä oli aavistusta tulostammekaan tai käyntimme tarkoituksesta. Me seurasimme mediumiamme nuoramme mukaan pieneen somaan, talon aurinkoisella puolella olevaan kamariin. Tämän ainoa akkuna oli avoinna. Huoneen keskellä oli neliskulmainen pöytä villapeitteellä päällystetty ja jolla löytyi ainoastaan mustepullo. Mediumi istui vastapäätä minua runsaasti noin jalan päähän pöydästä.

Minä sanoin itselläni olevan muutamia kysymyksiä suljetussa kuoressa ja että toivoin saada niihin hänen mediumistisien ominaisuuksiensa avulla vastauksia. Hän vastasi: „Me koitamme". Tämän jälkeen otti hän parin saranoilla varustettua kivitaulua, joittenka raamit olivat peitetyt tummalla kankaalla. Nämä antoi hän minulle, sekä istuuntuen paikalleen sanoi: Asettakaa nyt kirjeenne taulujen väliin ja sitokaa nämät yhteen tällä vahvalla siteellä ja asettakaa taulut sitte pöydälle eteenne sekä pitäkää molemmat kätenne ylimmäisen taulun päällä". Kun tämä oli toimitettu aloimme puhelemaan jokapäiväisistä asioista, mutta kolme kertaa keskeytti hän puhelun kysyäkseen: „Onko tämä nimi, eli paikannimitys oikein?" Nämät tarkoittivat vieraita, kysymyksissäni olevia nimiä ja osoitti että hän oli saanut jotakin tietoa kysymyksieni sisällöstä. Kun minä vastasin oikaisten nimeä tai nimitystä, merkitsi hän huomautuksen pöydällä edessään olevalle paperiliuskalle, jonka jälkeen jatkoimme keskustelua.

Noin puolentunnin kuluttua kuulin ja tunsin minä kolme koputusta, jotka selvästi tuntuivat tulevan pöydän keskustasta. Heti sanoi mediumi: „Istunta on lopussa. Olette saaneet mitä teillä on ollut saatavaa. Te voitte aukaista kuorenne nyt eli myöhemmin". Minä aukaisin taulut ja löysin kuoren siitä mihin olin sen asettanut, koskemattomana ja suljettuna edelleenkin. Kiitin miss B. ja lähdin huoneesta kun veljeni vuorostaan tuli sisälle. Odotellessani veljeäni viereisessä huoneessa aukaisin minä kynäveitselläni kirjekuoren ja löysin, paitsi kirjoitettuja kysymyksiäni, yhdeksän ja puoli sivua numeroituna ja täyteen kirjoitettuina tiheää kirjoitusta murteella ja niinkuin näytti teräskynällä sen henkiolennon toimesta, jolle neljä kysymystä viidestä kysymyksestäni oli osoitettu ja vastauksensa allekirjoitettuna hänen täydellisellä nimikirjoituksellaan. Vastaukset olivat täsmällisiä ja sisälsivät tärkeitä ilmoituksia minulle persoonallisesti, sekä muistuttivat minulle sellaisia oloja ja tapahtumia noin 40 vuotta sitte, jotka olivat ainoastaan minulle ja tälle henkiolennolle tunnettuja.

Vielä mainittiin siinä henkilöistä, joista en ollut maininnut kysymyksissäni mutta jotka olivat meille molemmille tunnettuja ja ottaneet osaa mainittuihin tapahtumiin. Vastaukset viidenteen, viimeiseen kysymykseen tulivat

tervehdyksien muodossa henkiystäviltä, joita olin tuntenut kun nämä elivät maallisessa elämässä.

Kun kirjoitetaan nopeasti ja täytyy kääntää lehteä niin tarvitaan käyttää imupaperia, mutta sellaista ei tässä nähtävästi ollut tarvittu sillä muste oli kauttaaltaan yhtä mustaa niin alku kuin loppupäässä sivujakin. Käsiala viimeisessä vastauksessa sekä nimikirjoitus sen alla oli erilaista käsialaa kun se millä oli vastattu neljään kysymykseen,

Minulle sanottiin että henkiystäväni eivät olleet itse kirjoittaneet vaan että tämän oli toimittanut heidän arvelunsa mukaan mediumin joka oli specialisesti kehittynyt tälle alalle. Minä vain nyt kysyisin: Riittääkö telepatia selittämään näitä saamiani vastauksia? Voidaanko tämän avulla selittää kuinka muste kuljetettiin pöydällä olevasta mustepullosta kokoontaitettuihin paperiarkkeihin, jotka olivat suljetussa kuoressa käsieni alla olevien kivitaulujen välissä? Pikakirjuri olisi tarvinnut vähintäinkin $1^1/_4$ tuntia kirjoittaaksensa sen mitä henget kirjoittivat $^1/_2$ tunnissa — ja sittenkään ei ole otettu huomioon sitä aikaa minkä tarvitsivat miettiäkseen vastausta minun monimutkaisiin kysymyksiini. Ikävää vain, että vastaukset ovat niin persoonallista laatua etten voi niitä lähettää teille.

Ne vastaukset, joita veljeni sai käsittivät kokonaista 13 sivua ja kolme näistä oli kirjoitettu eri henkiolennoilta nimikirjoituksineen.

Tämä kuulostanee oudolta mutta emme saa unhoittaa, että englantilainen amiraali on niin vakuutettu tämän todenperäisyydestä, että hän on katsonut voivansa mennä niistä persoonalliseen takuuseen.

Spiritistinen liike ulkomailla.

Katariina Suuren sanoma.

Parisilainen sanomalehti „Le Matin“ on Maalisk. 17 p:än numerossaan tällä vuodella sisältänyt pitemmän kirjoituksen eräästä mediumisesta ilmoituksesta Balkanikysymyksessä, jonka tunnettu englantilainen mr W. T. Stead hiljan on saanut Katariina II.

Artikkeli, joka on ensimmäisen sivun ensimmäisellä palstalla on otsikoltaan: „Eräs sanoma toiselta puolen“ ja varustettu Katarinan ja Steadin kuvalla. Artikkelin tekijänä on Jean d'Orsay.

Artikkelin pääasiallinen sisällys on seuraava: Mr Stead, tunnettu suuri englantilainen ajattelija, mutta enin tunnettu rauhanaatteen etutaistelijana, on kaikilta tunnustettu yhdeksi aikamme rehellisimmistä ja arvokkaimmista persoonallisuuksista.

Kun sellainen mies kun Stead kiintyy sellaisiin asioihin kun kysymyksiin, jotka koskevat elämää tämän elämän jälkeen, niin täytyisi sen olla riittävä syy, irvileuvoille tunnustamaan niitten tiedemiesten, spiritistien ja teosofien tutkimuksille rehellistä pyrkimystä, jotka koettavat tutkia tuntemattoman maailman salaisuuksia.

Mr Stead väittää, että henki jatkuvasti elää ruumiin kuoltua. Vapaassa tilassaan voi henki eräänlaisissa olosuhteissa antaa itsestään tietoa maanpäällä vielä eläville n. k. mediumien kautta, automaattisella kirjoituksella y. m. Vielä väittää mr Stead ettei hän yksin ole sitä mielipidettä, että nämä mediumit voivat asettautua yhteyteen, ei ainoastaan kuolleitten henkien kanssa, vaan voivat vielä lukea elävienkin ihmisten ajatuksia pitkien matkojen päästä.

Mr Stead on itse tällainen mediumi; joku päivä sitte sai hän automaattisen kirjoituksen kautta sanoman Katarina II.

Hänen sanomansa oli melkein näin kuuluva: „Minusta tuntuu niinkuin liitelisin merikotkan tavoin avaruudessa ja vain terävin silmin katsoa siihen levottomaan kuohuntaan, joka nyt, niinkuin heittelee palloa keisarien, kuninkaitten ja ministerien kanssa.

Uusi kansa on nouseva idässä, eräällä kohdalla Salonikin ja Schlesian välillä. Ranskalaiset, saksalaiset ja englantilaiset ovat kypsynyttä kansaa, jotka vielä jonkun aikaa ovat kasvava, mutta joittenka tulevaisuuden jo on määrännyt heidän menneisyytensä.

Itävallan helmaan on kohtalo sijoittanut sen tuntemattoman kansan, joka on oleva huomispäivän. Mutta varokaa kiiruhtamasta sen syntymistä „keisarileikkauksella“ — s. t. s. tarkoituksettomalla sodalla. — Älkää koettako ajattelemattomalla hätäilemiselle kirvoittaa lasta äitinsä kohdusta ennen aikojaan.

Antakaa luonnon hoitaa itse itseään! Itävalta-Unkarilla on nyt käsillä uudestasyntyminen slavilaiselle pohjalle. Jos slavilaiset nyt saisivat aikaan konfliktiä niin menettelisivät he mielettömästi.

Nämät sanat ovat selvät. Katarina sanoo keisari Frans Josefille, skuptschinalle ja Isnalskylle, että heidän tulee säästää kuuliansa ja ruutiansa. Tulevaisuus kuuluu slavilaisille ja niillä on kärsivällisyyttä odottaa.

Näin puhui Katarina Suuri haudan toiselta puolen ja hänen sanomansa on merkitsemisen arvoinen. Voimme odottaa vain uuden valtakunnan syntymistä. Salonikin ja Breslaun välillä on Szegedin seutu.

Materialismia vastustamaan on noussut spiritismin rinnalla työskentelemään toisiakin henkisiä liikkeitä. Parasta aikaa on ympäri maapallon leviämässä n. k. Helluntainliike (engl. Pentecost), jonka ilmennykset ovat samanlaisia niinkuin spiritisminkin, transsissa puhumista, näkyjen näkemistä y. m. Uusi liike elää syvää uskonnollista elämää, ja on sillä samat tunnusmerkit kuin spiritismillä saaden niinkuin tämäkin voimansa siitä kansankerroksesta,

joka vähemmin on ollut kosketuksissa sivistyksen ja kulttuurin kanssa, säilyttäen terveenpänä henkensä.

Meilläkään ei tämä liike ole vallan tuntematon. N. s. horroksissa eli unissasaarnaajia on meillä ollut eri osissa maata paljon. Jaakkimassa niitä oli pari vuotta sitte useampia m. m. 7 vuotias poikanen. Nykyään saarnaa Helsingissäkin noin 13 ikäinen poikanen pitäen pitkiä, sisältörikkaita saarnoja. Hän on muuten klärvoajantikin ja on kertonut näkevänsä ympärillään valkopukuisia henkiä, joista yksi pitää kädessään paperirullaa missä on painettuna kaikki se mitä hän saarnaa — näin muodoin on hänen saarnansa oikeastaan sisältälukua.

Materialistimme eivät kuitenkaan käsitä *mitä hetki on lyönyt* — vaan pilkkaavat ajattelemattomasti, vaikka juuri yksinkertaisemmankin materialistisen aivan pitäisi sanoa, että tässä on ihme — vai kuinka selittää se, että oppimaton ja kehittymätön lapsi pitää pitkiä sisältörikkaita saarnoja. Sitä ei kykene selittämään mikään sairailoisuus-selitys.

„Maa huojuu ja vapisee uskottomuuden painon alla", lausui eräs tällainen saarnaaja jo ennen Messinan hävitystä. Vapautuneet henget tekevät rakkautta uhkuvaa tarmokasta työtä ihmiskunnan pelastamiseksi — ja ihmiskunta, se tapansa mukaan pilkkaa ja huutaa ristiinnaulitsemista.

Huhtikuun 24 p:ä on Englannissa avattu toimisto, jonka tarkoituksena on pysyväisesti pitää yllä yhteyttä kahden maailman välillä. Tämän toteuttamiseksi on molemmin puolin työskennelty jo toistakymmentä vuotta ja nyt on se vihdoinkin saatu toteutetuksi, kun katsottiin sir Oliver Lodgen y. m. Englannin Psykillisen Seuran jäsenten tieteellisten kokeiluitten todistaneen sitovasti että henki voi vielä ilmoittaa itsestänsä kuolemansa jälkeen, täällä elossa oleville ja katsottiin yleisen huomion tämän johdosta enemmin kuin ennen kääntyvän spiritismin puoleen.

Toiminta on järjestetty siten, että toiselta puolen ovat sen johtajina paitsi mr W. T. Steadin tunnettua henki-ystävää Juliaa, Myers W. Stead (W. T. Steadin noin puolitoista vuotta sitte kuollut poika) y. m. persoonallisuuksia henkimailmassa. Tällä puolen on yksi johtaja — otaksuttavasta mr W. T. Stead itse — vaitioloon sitoutunut pikakirjoittaja sekä arkivaria. Ainoastaan henkilöt, jotka murehtivat jotakin kuollutta omaistansa sekä lämpimästi haluavat saada hänestä tietoa, pääsevät toimiston istuntoon Julian tarkan harkinnan jälkeen. Istuntoja yleisesti kuultavaksi henkimailmasta ei pidetä.

Kun hakija on saanut luvan koettaa saada sanomaa toiselta puolen niin pidetään kolme eri istuntoa eriajoilla ja kolmen erilaisen mediumin kautta, klärvoajantin, transsimediumin ja automaattisesti kirjoittanen mediumin kautta — kaikki tämä sentähden, että sanoman saannin todellisuus voitaisiin varmasti todistaa todelliseksi. Pikakirjoittaja kirjoittaa kaiken mitä me-

diumit sanovat, jotka eivät saa keskenään puhua mitään. Kirjoitettu asetetaan kuoreen joka annetaan kysyjälle. Toimistoon hankitaan parhaimmatmediumit mitä on olemassa, ja kaikille, jotka tietävät omaavansa kuudennen aistimen on lähetetty sydämmellinen kehoitus antamaan apuansa murheellisille.

Toinen maailma.

Amerikkalaisen luonnontieteilijä Professori *W. F. Peck*'in esitelmästä.

Minä koetan selittää senlaista jota yksi ja toinen kuulijoistani kutsuu: uudeksi ja ihmeelliseksi teoriaksi. Vaan sallikaa minun ensin sanoa teille, että koko luonnossa ei löydy ainoatakaan paikkaa, jota voisi kutsua tyhjäksi. Oli aika jolloin yleisesti luultiin että maan ja avaruuden väli olisi kokonaisuudessaan tyhjää, vaan nyt ovat kaikki tiedemiehet myöntäneet, että hyvin ohut läpinäkyvä ainekerros täyttää avaruuden. Paremman nimityksen puutteessa voidaan sitä ainekerrosta kutsua eetteriksi.

Aika ei myönnä minun tehdä selvää siitä, minkätähden tiedemiehet ovat tulleet siihen käsitykseen, voin ainoastaan mainita että he joutuivat tuohon käsitykseen sentähden että he eivät voineet välttää sitä, sentähden että ei voida muulla tavalla selvittää senlaatuisia tapahtumia kuin on, valon, lämmön ja sähön siirtäminen paikasta toiseen. Tietoisuus tämän eetterin olemassa olosta on tiedemiehille yhtä varma kuin maa jota poljemme. Tämä eetteri on hienoin kaikista aine kerroksista, mistä se on koottua sitä ei ole kenkään voinut selittää, vaan muistuttaen mielinne vanhaa sananlaskua „Hullut kulkevat siinä mihin enkelit eivät uskalla jalallansa astua“, rohkaisen mieleni sanoakseni teille: se on henkiainetta — se on sitä mitä se on! Ohuempaa kuin mikään muu aine, läpinäkyvää, riippumatonta kaikista tunnetuista laeista jotka hallitsevat aineellisuutta, sitä löytyy kaikkialla, ei ainoastaan avaruudessa vaan myöskin jokaisessa fysillisessä aineessa maan päällä.

Maa liikkuu eetteriin, eetteri maan välityksellä, sitä on joka paikassa. Kaikissa huoneissa. kaikkien esineitten pienimmätkin lovet ovat täytetyt tuolla „henkiaineella“.

Voidaanko ajatella että tuo aine, joka tunkeutuu joka soppeen olisi eloton, olisi asumaton? että se olisi ainoastaan tyhjyyttä. Se olisi hulluutta vetää tuonlaisia johtopäätöksiä. Mutta tämä vie meidät kysymykseen: mitä on tullut *niistä* mahtavista voimista, jotka ilmenivät entisaikoina? Ovatko ne turmeltuneet? Ei! ei edes silmänräpäykseksi, sillä mitään voimaa ei

voida olemattomaksi tehdä. Se on vetäytynyt takaisin niihin hengettömiin tiloihin joista se on tullut, siihen lähteeseen josta se on ulosvuotanut, siihen äärettömään suureen avaruuteen, niin ihmeelliseen kauneudessa ja suuruudessa, että kaikki siihen verrattuna on mitätöntä.

Nyt voimme huomata, että kaikki elämä, kaikki toiminta on suljettu hyvin rajotettuun alaan luomakunnasta, meidän pieni maamme ja aurinko, jolla myöskin on oma käsittämätön paikkansa, kaikki muu on tyhjyyttä tarpeetonta, elotonta. Senlainen on materialistien käsityskanta; kellä on oikeus sanoa että kaikki elämä ja liikunto on rajotettu niin pieneen alaan luomakunnasta. Päinvastoin, koko suuri avaruus on täynnä kaikenlaatuisia voimia, valoa, lämpöä ja sähköä. Mitä suuremmoisia kuvia eikö tarjota nähtäväksi sille, joka on kylliksi kehittynyt näkemään kaiken tämän!

Andrev Jackson Davis 19 vuosisadan suurin profetta, kuin myös moni muu selvänäköinen ovat selittäneet meille noista kaukaisista, ihmeellisistä maasta, vuorista, laaksoista, järvistä ja joista, metsistä ja niittyistä, yhtä näkyvistä ja koskettavista, henkiolennoille kuin tämä maallinen on meille. Onko siinä perää, että tämä kaikki ei voi olla totta? Voimmeko me epäillä, että ne vaikuttavat voimat, jotka työskentelevät tuossa lävitse tunkevassa aineessa voivat esille tuoda maita niin kauniita että ne vievät voiton kaikesta mitä me näemme? Metsiä ja niittyjä, puita ja pensaita, hedelmiä ja kukkia kauniimpia kuin kukaan runoilija koskaan on voinut uneksia. Todellinen satumaa, joka vaihtelunsa puolesta on suuremmoisempi kuin meidän maamme.

Minä tiedän että moni epäilee tätä että he sanovat „Kuutamohaaveiluja, sehän on niin epävarmaa, se on suorastaan aivan mahdotonta“. Minä sanon teille hyvät ystävät: meidän täytyy olla jotensakin varmoja voidessamme epäillä mitään luomakunnassa.

Eräs tiedemies on sanonut että hän ei ulkopuolella matemaattisen alueen uskalla sanoa „mahdotonta“. Kaksi kertaa kaksi on aina neljä, siitä ei voi mitenkään tulla viisi, vaan ulkopuolella matematiikan alueen ovat kaikkia seikkoja katsottava vertailemalla johonkin ennestään tunnettuun. Koska niinmuodoin eetteri mailman avaruudessa on meidän mielestämme liiaksi ohutta antaakseen tuonlaisia tuloksia, joista puhumme, riippuu se ainoastaan siitä että me otamme kaikki oman näkökantamme mukaan. Vesi on hyvin petollista elementtiä meille, vaan kuitenkin ovat kalat siellä samoin kun me täällä maan päällä, vaan otappas ylös se vedestä ja vaadi sen uimaan ilmassa, niin se heti putoaa maahan ja kuitenkjn liikkuu lintu ilmassa samalla varmuudella kuin kala meressä. Jos ette milloinkaan olisi nähneet kalan uivan vedessä ettekä linnun lentävän ilmassa, väittäisitte varmuudella kaiken sen mahdottomaksi.

Kenties olette kuulleet historian joka kertoo matkustajasta joka matkoillaan sisä Afrikassa kävi erään ruhtinaan luona ja kertoi hänelle oman maansa olosuhteista. Ruhtinas kuunteli tarkkaavaisena, mutta kun matkus-

taja lopulta kertoi että hänen kotimaassaan vesi yhtenä vuoden aikana kovettuu niin kovaksi että sillä voi kävellä, silloin ei tämä villi ruhtinas enään voinut uskoa. Se oli hänen mielestään aivan mahdotonta.

Vesipisara on meidän mielestämme hyvin pieni kappale, vaan se sisältää koko maailman, joka oli tuntematon siihen asti kun mikroskopi keksittiin. Eikö vaan olekin meitä ympäröivässä ilmakehässä elämää jota ei edes voimakkain suurennuslasikaan voi näkyviin tuoda. Samoin on myöskin eetterin laita. Meidän aistimemme eivät voi sitä havaita koska se on meidän fysilliselle silmällemme näkymätöntä.

Professori J. Stanlew Jevons, aikamme suurin auktoriteetti fysiikan alalla, sanoo että tuo eetteri on paljon painavampaa kuin teräs. Kuka voisi sitä uskoa? Johan Herschell, laski että tuo näkymätön aine muodostaa painon joka ei ole vähempi kuin 17 biljoonaa tonnia, neliö tuumalle; ja kuitenkin me elämme ja liikumme tuonlaisessa aineessa joka on raskaampaa kuin teräs ja kovempaa kuin timantti ja kuitenkin puhutaan spiritistien „valhehistorioista“, ei kenkään spiritisti ole koskaan kertonut kokemuksestaan niin vaikeasti käsitettäviä asioita, kuin nämä lausunnot ovat luonnontutkijoilta. Ei milloinkaan ole spiritistisessa istunnossa ilmitullut niin vaikeasti käsitettäviä asioita kuin yllämainitut.

Spiritismi on, kuten tunnettua, aina opettanut että fysillinen aine on ainoastaan varjo todellisesta olemuksesta. Sallittaneehan minun sanoa, että se on tieteen perusteellaa kun spiritistinen liike kulkee tätä rataansa. Jokainen uusi havainto tieteen alalla vahvistaa meidän oppimme oikeuden mukaisuuden. Niin muodoin tulee tiede todistamaan meidän väitteemme, että *henki on ainoa todellinen olemus,* ja että mitä me kutsumme aineeksi näkyväiseksi aineeksi, on ainoastaan varjo tästä olemuksesta, siinä suhteessa että se näkymätön aine, eetteri on paljon vankempaa kun mikään täällä maan päällä olevista aineista. Löytyykö ketään joka tunnustaa tämän ja kuitenkin kieltää että avaruudessa ei olisi elämää?

D:r Young joka ensiksi toi päivän valoon väreilemisteorian on tehnyt itsensä esitaisteliaksi sille katsanto kannalle, että jokataholla meidän ympärlllämme löytyy näkymättömiä seutuja joiden asukkana on henkiolennoita. Ottakaamme nyt huomioon että ero aistillisuuden ja ei aistillisuuden välillä on ainoastaan ero väreilynopeudessa; Pöllö tahi kissa voivat nähdä aivan selvään silloin kun ihmissilmälle on aivan pimeä, koira panee merkille hajun joka ihmisten aistimille ei tee mitään vaikutusta. Tämä osaltaan osottaa, että me emme ole kykeneviä huomaamaan niin hienoja eetteriväreilyjä ja että mediot omatessaan tuonlaisen kaukonäköisyyden merkitsee se sitä, että he ovat kohonneet tuohon henkimaailmaan ja sentähden näkevät henkiset asiat senlaisena kun ne todellisuudessa ovat.

Ihmisyys on kaikkina aikoina uskonut toiseen, haudantakaiseen elämään, maailmassa joka on toisenlainen kuin tämä. Unia, näkyjä, ihmeel-

lisiä kutsuja on monella eritavalla lähetetty meille toisesta elämästä, moni väittää nähneensä asukkaita toisesta mailmasta ja jälleen tuntenut ne entisiksi ystävikseen tästä elämästä. Ne todisteet joita olemme saaneet kaikkien aikojen kansoilta osoittaa elämästä joka on erilainen kun tämä. Kertomuksia satumaasta, jossa on ainainen kesä, joka säteilee kaikissa väreissä, on pitkin aikoja meille kertoeltu ja hiljaisuudella vastaan otettu, miljooneilta uskovaisilta ihmisiltä. Jos me nyt tulisimme käsitykseen että kaikki tämä on mielikuvituksen tuotetta että ei tällä kaikella ole mitään perää.

Se joka tähän uskaltaa sanoa päättävän *on*, on epäilijä. Todellinen tiedemies ei milloinkaan sano niin, hän sanoo ainoastaan „minä en tiedä sitä“, ja kulkee edelleen etsien totuutta. Ei varmasti löydy ainoatakaan tiedemiestä meidän päivinämme joka uskaltaisi väittää tässä mainitsemaani asiata mahdottomiksi.

Ylhäällä äärettömässä avaruudessa joka ulettuu tähdestä tähteen, auringosta aurinkoon, löytyy toinen maailma, niin kaunis, että se menee kauneudessa paljon ylitse runoilijan ihanimpain unelmain. Todellinen satumaa joka juuri ainaisen vaihtelunsa kautta on paljon suurempi ja kauniimpi kuin tämä meidän maailmamme. Se on maa jossa on ainainen auringon paiste, maa jossa vapautetut henget kulkevat sovinnossa valittujensa seurassa, tästä maasta ei meillä täällä ole kuin hyvin hämärät aavistukset, siellä ilo ja riemu, kauneus ja sopusointua alituisesti vaihtelevat. Alati aikoja tulee ja aikoja menee kuten aallot ijäisyyden valtameressä.

A—a.

Raamattu ja maailman luominen.

Allan Kardec'en mukaan.

Kansa on luonnu itselleen useita erilaisia käsityksiä mailman (tai oikeammin maan) luomisesta. Järki, tieteen avustamana on tutkinut totuutta näissä erilaisissa teorioissa ja tiede tutkimuksineen on todistanut, että sisäisten tietojen opettamana teoria maan luomisesta on totuutta. Tämä sisäisten tietojen opettama luomisen teoria ei ole ristiriidassa raamatun opettaman luomishistorian kanssa — tämä ristiriita on olemassa ainoastaan niitten aivoissa, jotka eivät ole ymmärtäneet tulkita raamatun vertauksellisia opetuksia.

Kysymys ensimmäisestä ihmisestä Aatamin persoonassa, ihmiskunnan ainoana kantaisänä, ei ole ainoa johonka „uskovaisten“ olisi tuettava. Maan liikkuminen on, vastoin raamatun nimenomaista kieltoa, tieteellisesti todistettu tosiasia — että maa pyörii itsensä ympäri, sitä ei voi kukaan enään väittää vastaan vastoin parempaa tietoansa. Raamattu opettaa vielä, että maa luotiin kuudessa päivässä ja määrittelee tämän tapahtuneen noin neljä-

tuhatta vuotta ennen kristittyjen ajanlaskua. Sitä ennen ei löytyny maata, vaan luotiin se silloin tyhjyydestä, teksti tästä on raamatussa selvä, mutta tarkka ja järkkymätön tiede tutkimuksineen on todistanut päinvastoin. Maapallon muodostuminen on selvin kirjaimin kirjoitettu sen kerrostumisiin (fossila mailmaan) ja on todistettu selvästi, että ne kuusi luomispäivää olivat yhtä monia ajanjaksoja, kukin ajanjakso ehkä monien satojen tuhansien vuosien pituisia. Tämä ei ole mitään ajateltua, mitään oppia, mitään hajanaista mielipidettä, vaan silkkaa todellisuutta, yhtä todellista kuin sekin, että maa liikkuu — ja todiste teoloogeille siitä minkäläisiin erehdyksiin ja harhaluuloihin voi joutua kun kirjaimen mukaan yhdytään tulkitsemaan kuvaannollista kieltä raamatussa. Tästä ei kuitenkaan tarvitse tehdä sitä johtopäätöstä että „raamattu on erehtyny" luomishistoriassaan; — ei vaan ihmiset ovat erehtyneet tukitessaan tätä.

Tiede on tutkiessaan saanut selville sen järjestyksen, jossa elävät olennot ovat ilmaantuneet maanpinnalle ja tämä järjestys sopii täydellisesti yhteen sen järjestyksen kanssa, josta kerrotaan Genesiskirjassa, sillä eroituksella vain, että tämä luomistyö, sen siaan että se olisi jokin ihmetyö, ilmestynyt muutamissa tunneissa Jumalan käsistä, tapahtunee hänen tahdostaan, onkin tapahtunut luonnon lakien mukaan, miljoonien vuosien kuluessa. Onko Jumala sentähden vähemmin suuri ja voimakas? Onko hänen tekonsa vähemmän arvoinen sentähden, ettei se ole mitään silmänräpäyksessä tehtyä „konstia"? Luonnollisesti ei; täytyy olla hyvin pikkumainen ajatus Jumaluudesta, ellei löydy hänen kaikkivoipaisuuttaan niissä ijankaikkisissa laeissa, jotka hän on suunnitellut mailmoja ohjatakseen. Tiede näyttää ne meille, vähentämättä silti Jumaluuden voiman armoa, suuremmoisempana ja enemmän sen käsityksen mukaisena, joka meillä on Jumalan voimasta ja majesteettisuudesta; juuri sentähden, että se on täyttynyt poikkeamatta luonnon laeista.

Tiede, joka tässä yhtyy Moseksen kertomukseen, asettaa ihmisen viimmeiseksi järjestykseen elävien olentojen luomisessa; mutta Moses asettaa yleisen vedenpaisumuksen vuodelle 1654 jälkeen maan luomisen, kun geologia sitävastoin näyttää meille vedenpaisumuksen ennen ihmisen ilmestymistä, kun ei näihin asti olla maan primitiivisessä kerroksista löydetty minkäänlaisia jälkiä ihmisestä, samoin kun ei eläimiäkään samasta laista, — fysiilliseltä kannalta katsottuna. Mikään ei kuitenkaan todista tätä mahdottomaksi. Useammat huomiot ovat antaneet aihetta epäillä tätä. Voi olla kuitenkin mahdollista, että saadaan vielä aineellisiakin todisteita tämän ihmisrodun edellisestä olemuksesta, ja silloin täytyy tunnustaa, että raamatun kieli on tässäkin suhteessa ollut kuvaannollinen, niinkuin se on ollut muissakin suhteissa. Kysymys on: saada varmuus siitä, onko geolooginen vedenpaisumus sama kuin Moseksen kertoma Noakin aikuinen vedenpaisumus. Mutta fossiilisten kerrostumisen, muodostumisien aika ei anna sekoittaa näitä

— ja sillä silmänräpäyksellä, kun voidaan löytää ihmisrodun jätteitä aikakaudelta ennen suuren katastroofin, tulee todistetuksi, joko, että Aatami oli ensimmäinen ihminen, eli, että hänen esiintuojansa katoavat aikojen yöhön. Varmuudella tästä ei löydy mitään väitteitä, vaan täytyy tässä ottaa tosiasioita, niinkuin on täytynyt ottaa maan liikkuminen ja ne kuusi luomisaikakautta.

Ihmisen oleminen ennen geoloogista vedenpaisumista ei totta kyllä vielä ole todistettu, mutta tässä jotakin, joka on vielä vähemmin. Otaksukaamme, että ihminen on esiintyny ensi kerran maan päällä 4000 vuotta ennen Kristuksen syntymää ja että koko ihmisrotu, yhtä perhettä lukuunottamatta, 1650 vuotta myöhemmin hävitettiin; tästä seuraisi, että maan ihmiskunta polveutuisi Noakista s. t. s. 2358 vuotta ennen meidän ajanlaskua. Mutta kun hebrealaiset 18:sta vuosisadalla muuttivat Egyptiin niin löysivät he tämän maan hyvin asukasrikkaaksi ja pitkälle kehittyneeksi sivistyksessä. Historia näyttää vielä sen lisäksi, että India y. m. maat tällä ajalla olivat yhtä kukoistavassa tilassa ja että eräillä kansoille oli kronoloogisia muistiinpanoja, jotka ulottuivat hyvin kauas menneisyyteen. Olisi siis tarvinnut vaan 24:tä vuosisadasta 18:sta vuosisataan, eli noin 600 vuotta, jolla ajalla ei ainoastaan yhden miehen jälkeläiset olleet ehtineet kansoittaa kaikki sellaiset, suuret, tunnetut maat, jos otaksumme etteivät muut maat olleet asuttuja, vaan että ihmiskunta tällä lyhykäisellä väliajalla oli vielä ehtinyt kohota täydellisestä tietämättömyydestä korkealle älylliselle kehitysasteelle — mikä on vastoin ihmisen luonnetta.

Eri rotujen erilaisuus antaa myöskin tukea tälle näkökannalle. Ilmasto ja tavat tuottavat ilman epäilystä muutoksia fysillisissä ominaisuuksissa, mutta myöskin tunnetaan ne seuraukset, jotka nämä syyt tuottavat ja fysioloogisen tutkimus osoittaa, että eräillä roduilla löytyy suurempia erilaisuuksia kuin ilmasto olisi vaikuttanut. Rotujen sekoittuminen vaikuttaa välimuotoja; se koittaa hävittää äärimmäisyyksiä ominaisuuksista, mutta se ei synnytä niitä. Se synnyttää ainoastaan rotumuutoksia. Sekarotuja synnyttämään tarvittaisiin useampia erilaisia rotuja, Kuinka voidaan silloin selittää tällaisten sekarotujen ilmestymisen, jos annamme niille yhteisen saman kanta-isän — ja joka oli niin hiljakkoin luotu! Kuinka voidaan otaksua, että eräät Noakin jälkeläiset muutaman vuosisadan kuluessa siihen määrin muuttuivat, että he saivat aikaan Etiopilaisen rodun? Tällainen otaksuminen on yhtä mahdotonta kuin otaksuisimme, että sudella ja lampaalla, elefantilla ja kirpulla eli linnulla ja kalalla olisi yhteinen esi-isä. Mikään ei siis voi järkyttää todistusten uskottavaisuutta. Kaikki selittäytyy toisin, kun asetamme ihmisen ensimmäisen olemassa olon ennen sitä aikaa, jolloin hänet yleisesti uskotaan luoduksi, — kun otaksutaan useampia esi-isiä ja että Aatami, joka eli noin kuusituhatta vuotta sitte, kansoitti vielä asumattoman maan ja että Noakin vedenpaisumus on sekoitettu geoloogisen vedenpaisumuksen kanssa.

Uskonnolliset opit voittaisivat paljon, jos ne kulkisivat rinnakkain tieteen kanssa.

K.

Unien merkitys.

(Jatk.)

Äskettäin kierteli maaseudun lehdissä uutinen merkillisestä unesta, jonka muuan Impilahden mies joku viikko takaperin oli nähnyt. Hänen veljensä oli lähtenyt kyyditsemään muuatta matkustajaa Sortavalaan ja oli tämän määrä palata samana iltana takaisin. Häntä ei kuitenkaan kuulunut kotia vielä maatapanon aikanakaan ja kotia jäänyt veli meni hieman levottamana nukkumaan. Jonkun ajan nukuttuaan näki hän unta, että kyydissä oleva veli hevosineen upposi heikkoon jäähän. Samassa hän myös heräsi ja rivakasti pukeuduttuaan valjasti hän kotona olevan hevosen ja lähti kiireesti ajamaan sille paikalle, missä unissaan oli nähnyt veljen hevosineen uppoavan. Aivan oikein — siellä oli veli hevosineen sulassa ja olisi sinne varmasti jäänytkin, ellei veli ajoissa olisi apuun ehtinyt.

Yhtä onnistunut ei ollut se tapaus, josta tässä kerrottakoon myöskin erään unen merkillisyyden vuoksi. Kuten muistetaan, murhattiin viime lokak. 22 p. vanginvartija Oskar Nuotio ja hänen vaimonsa Maria Nuotio kalastusmatkalla Iglön saarella n. 10 kilometrin päässä Helsingistä itäänpäin. Tästä kamalasta kaksoismurhasta on ollut syytettynä kaksi lähettyvillä asuvaa kalastajanuorukaista, jotka ovat tunnetut raa'asta luonteestaan ja väkivaltaisesta menettelystään kaupunkilaisia kohtaan, jotka uskaltavat vapaa-aikoinaan noille kaikille yhteisille, etupäässä Viaporin linnoitusalueeseen kuuluville kalavesille pitkiäsiimojaan laskea; he ovatkin jo törkeästä väkivallasta tuomitut pitemmäksi aikaa kuritushuoneeseen. Sitäpaitsi on käynyt selvästi ilmi että sanotut nuorukaiset olivat murhapaikalla, Iglön saarella olleet aivan samaan aikaan, vieläpä tunnustavat siellä murhattuja tavanneensakin. Murhan tapahtuminen tuli kuitenkin ilmi vasta viikon kuluttua, joten murhaajilla oli kylliksi aikaa hyvin ehtiäkseen käydä peittämässä jälkiään ja kätkemässä ruumiit. Kihlakunnanoikeus viime kerralla juttua käsitellessään päästi syytetyt vapauteen, vaikkakin niin raskauttavia asianhaaroja heitä vastaan oli asiaa tutkittaessa tullut ilmi että yleinen syyttäjä katsoi heidät syyllisiksi.

Varsin tärkeänä tekijänä tulisi varmaankin asian selville saamisessa olemaan murhattujen ruumiiden löytäminen, mutta huolimatta ahkerista ponnistuksista ja luvatuista palkinnoista ei ruumiita vain ole löydetty, ja talvi ehti jäätää merenkin, jonne ruumiit luultavimmin olivat upotetut.

Äskettäin tuli eräs yleisesti vakavaksi ja kristillismieliseksi tunnettu nuorukainen poliisin etsivään osastoon ilmoittamaan, että hän oli unessa nähnyt murhattujen ruumiiden olinpaikan. Nuorukainen, joka ei tuntenut Nuotiota eikä ollut edes seurannut sanomalehdistä kertomusta, hänen kohtalostaan, ilmoitti nähneensä joulun ajoissa unissaan miehen, joka ilmoitti olevansa Nuotio ja selitti olevansa murhattu. Oman ja vaimonsa ruumiin sanoi olevan kätkettynä eräässä saareessa huvilan lähellä, risuaidan vieressä. Kahden

viikon kuluttua ilmestyi Nuotio-vainaja uudelleen kertojalle unessa, ollen hyvin pahoillaan, ettei häntä oltu tultu noutamaan ja kehottamalla kehottaen nuorukaisen tulemaan hakemaan hänet ja hänen vaimonsa erään E-kirjaimella alkavan ruotsalaisnimisen huvilan luota, jota nimeä nuorukainen, joka ei ymmärrä ruotsia, ei tarkoin muistanut. Toistamiseen näin nähtyään Nuotion katsoi nuorukainen velvollisuudekseen ilmoittaa asiasta poliisille.

Hänen seurassaan lähti muutamia poliiseja Degerön seudulle, missä on huvila, jonka entisen omistajan nimi alkoi E-kirjaimella ja nimi kokonaisuudessaan muistutti nuorukaisen unessa kuulemaa nimeä. Huvilan luona oli todella risuaitakin (nuorukaiselle aivan outoja), mutta ruumiita ei löytynyt. Maa oli sitäpaitsi niin jäässä, ettei perinpohjaisempi kaivaminen ja tutkiminen käynyt päinsä.

Etsiminen siis epäonnistui tällä kertaa. Mutta mahdotonta ei ole, että se vielä voi onnistuakin. Vastahan yllä mainittu henkilö on unen nähnyt kahdesti, mutta tavallista on ettei „kaksi mene kolmannetta“ tällaisissakaan tapauksissa. (Jatk.)

Kysymyksiä ja vastauksia.

Kysymys: Teosofit väittävät kokeiluita vaarallisiksi sekä esiintyvät meille vihamielisempinä kun materialistit tai kirkolliset. Pyytäisin toimituksen vastausta tähän.

P.

Vastaus: Kaikissa liikkeissä löytyy kahtalaista väkeä: pintapuolisia sekä syvemmin perehtyneitä, eli teoretikkoja ja käytännöllisesti työskenteleviä. Varmaankin ovat mainitsemanne vastustajat tällaisia pintapuolisia, jotka ovat kuulleet tai lukeneet jotakin teosofillista kirjallisuutta eivätkä ole jaksaneet syventyä syvemmälle ja selvitellä itselleen omaa käsitystään. Ennen kyllä teosofien taholta tehtiin hyökkäyksiä spiritismiä ja spiritistien istuntoja vastaan, mutta nämät ovat laimenneet kun on saatu enemmän kokemuksia. Teosofian mottona on: „Totuus on korkein uskonto“, johon kaikin voimme yhtyä; mutta kellä on totuus hallussaan? Totuuden tuntoon ja tietoon pääsemme vasta toisilla tasoilla, jotka ovat kaukana fyysillisestä tasosta. Auktoriteetteina eivät voi kutkaan ihmiset, ei voi mikään liike esiintyä, vaan ainoastaan esittää tutkimuksiensa tuloksia.

Jos kokeilut ovat vaarallisia? Kun kerran sanotaan että mitään yliluonnollista ei lyödy vaan kaikki tapahtuu järkkymättömien luonnonlakien mukaan niin mistä johtuisi se vaarallisuus. Eihän luonnollinen ole vaarallista. Ne, jotka ovat jättäneet tämän fyysillisen ruumiin eivät ole muuttuneet olemukseltaan sen kummemmiksi kun että ovat jättäneet kauhean kömpelön fyysillisen verhonsa, „palttoonsa“ ja matkustaneet elämään toisessa maassa; jos asetumme näitten kanssa yhteyteen niin mitä vaarallista on siinä — lähetämmehän täälläkin keskenämme kirjeitä, puhelemme telefoonissa ja varmaankin käyttävät mainitsemanne teosofit hyväkseen joskus langatonta sähköittämistä katsomatta sitä vaaralliseksi — samaa se on meidän yhteytemme ystäviemme kanssa tuolla puolen. On väitetty että henkien kehitys kärsisi tästä, mutta tätä emme käsitä — emme käsitä kuinka sitä voivat

väittää fyysillisessä palttoossaan kiinni olevat ihmiset, kun ne itse, joittenka väitetään tästä kärsivän, vakuuttavat että se on päinvastoin heille hyödyksi ja kehittävää. Ja meille — jos asetamme paitsi omaa kehittymistämme vaakaan vielä sen, että tällä tavoin herätämme ihmisiä tietoisuuteen jatkuvasta elämästä ja vakuutetuksi tämän heille kokeiluissa, niin totisesti pitäisi ajattelevain ihmisten, jotka todenteolla tahtovat työskennellä ihmiskunnan kehityksen hyväksi ja todistaa materialisteille, että löytyy muutakin elämää kuin fyysillistä, jättää pintapuolisen järsimisensä ja syventyä todelliseen elämän työhön — muuten ei heidän oppinsa ole mistään kotoisin; vaan on tyhjää suun pieksemistä. Huomauttakaa heille vielä Teosofisen Seuran 3:tta tehtävää joka on: „tutkia tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmisen salaisia voimia". Kun muodostetaan yleisen veljeyden ydintä, niin ei pidä tosiaankaan katsoa rotuun, *uskontunnustukseen,* sukupuoleen, yhteiskuntaasemaan tai väriin niinkuin T. S. 1 kuuluu. Joskin on erilaiset käsitykset asioissa niin on yhteinen päämäärä, jonka pitäisi yhdistää työskentelemään rinnakkain. Eloa on paljon mutta eloväkeä vähän.

J. K.

Kysymys: Arv. lehtenne 5:ssä numerossa olleen „Henkettömiä ihmisiä" nimisen kirjoituksen johdosta tahdon kysyä tullakseni sen todellisen tarkoituksen perille: „Hyväksyykö spiritismi että henget jossakin vississä tapauksessa — saamatta enään parantumismahdollisuutta — ovat tuomitut olemattomiksi häviämään?

V. W. S.

Vastaus: Kristus todisti, että syntiä Pyhää Henkeä vastaan ei anneta anteeksi. Hän tarkoitti tällä että sitä ei anneta tämän aikakausijakson aikana anteeksi — raamattumme puhuu tässäkin ijankaikkisuudesta, vaikka alkutekstissä käytetään sanaa *aiaan*, mikä merkitsee aikakautta s. o. päättyvää aikaa.

Syntiä Pyhää Henkeä vastaan tekevät ne, jotka vastoin parempaa tietoansa käyttävät jumalallisia lahjoja väärin itsekkäisyytensä hyväksi ja vahingoittavat lähimmäisiään niinkuin noidat (n. k. mustat magigat), jotka taidollaan kokoovat mammonaa, välittämättä kanssa ihmistensä onnesta tai onnettomuudesta; sekä ne, jotka tahallansa polkevat Jumalallisen henkensä valheeseen ja petokseen kohotakseen sen kautta kullassa ja kunniassa. Jatkuva elämä tällä polulle vie siihen, että hengen kehitys keskeytetään s. o. katoaa olemattomaksi tältä kehitysjaksolta — saaden seuraavassa kehitysjaksossa alkaa alusta.

J. K.

J. H:nen. Tekemiinne kysymyksiin tulee seuraavassa numerossa vastaukset pitemmässä kirjoituksessa.

Spiritistisen Seuran toiminta.

S. S. S. Tampereen osaston kokouksessa t. k. 9 p:nä oli 51 jäsenestä läsnä 32. Kokouksessa, paitsi osaston sisäisiä asioita, keskulteltiin erään „The Skenee af Psychia Healing" nimisen englannin kielisen kirjan suomennuttamisesta, jota varten teoksesta päätettiin kieltä taitavilta pyytää lausuntoa. Asian lähempi käsittely jätettiin ensi kokoukseen.

Osaston kokoukset päätettiin pitää kesän aikana joka toinen viikko, joissa toisessa päätetään osastoa koskevista asioista ja toinen käytetään etupäässä keskusteluun tai muuten jäseniä lähemmin asiaan tutustetaan. Ohjelmat ja keskustelukysymykset näihin kokouksiin valmistaa kukin ryhmä vuoroon; sitä paitsi kokoontuvat eri ryhmät vielä entiseen tapaan kerran viikossa.

Myöskin ilmoitettiin seuralle hankitun spiritualistista kirjallisuutta, jota kokouksessa lainattiin jäsenille; tehtiin selkoa osaston rahavaroista y. m.

*

Kesäjuhlan oli v. k. 20 p:äksi toiminut H:gin Spiritistisen Seuran keskusteluseura Hakasalmen puistoon. Juhlaa suosi kaunis sää. Torvisoittokunnan soitettua muutamia kappaleita astui lavalle toimittaja Jalo Kivi lausuen juhlaan saapuneen yleisön tervetulleeksi, sekä muutamin sanoin mainiten tällaisen spiritualistien yhteisen kesäjuhlan merkityksestä. Tämän jälkeen puhui kirjailija Pekka Ervast henkisen elämän kehityksestä. Runonlausuntoa esittivät rva Elvi Hietala sekä nti Lydia Saro; toimittaja Veikko Palomaa puhui kuolemattomuudesta sekä sekakööri lauloi useampia lauluja. Muun ohjelman loputtua karkeloi nuorempi polvi vielä puistossa.

Yleisöä oli lippujen mukaan noin 400.

Kiitoksen ansaitsee keskusteluseura tästä tilaisuudesta, joka oli virkistävä tilaisuus täkäläisille spiritualisteille. Toivottavasti saadaan useammin tällaisia yhteisiä tilaisuuksia.

*

S. S. S. H:gin Seuralla oli t. k. 4 p:ä kokous luonnonhelmassa Oulunkylässä Vantaan joen varrella, johon oli saapunut muutamia ystäviä Tampereeltakin. Kokouksessa oli ensin keskusteltavana veljeyden toteuttamisesta, josta rva Martti Humu alusti keskustelukysymyksen. Tämän toteuttamisesta lausuttiin useampia mielipiteitä. Kannatusta saivat veljeyden toteuttamiseksi ohjeet: „tunne itsesi“, sekä: „mitä tahdotte että ihmiset teille tekisivät niin tehkäät te se myöskin heille“.

Keskusteltavana oli myöskin yhteisen merkin käytäntöönottaminen Suomen spiritistien kesken. Tällaiseksi sovittiin eräs luonnos, jossa oli kuusenhavuista seppele sekä sen keskellä tao-risti (silmukka risti) merkiten iankaikkista kuolemattomuutta, sekä ristin varsilla kolme s:ää.

Vielä oli täydennysvaalia Päävartioon sekä varajäsenien vaalia y. m.

Päivä kului rattoisasti yhdessä seurustellen ihanan luonnon helmassa.

Toimituksen työpöydältä.

Kun „kysymyksien ja vastauksien“ osastoon on alkanut tulla enempi kysymyksiä kun mitä voidaan antaa tilaa tälle osastolle, niin täydymme jonkunverran „seuloa“ kysymyksiä ja ottaa vastattavaksi ainoastaan sellaisia, jotka kiinnittävät muittenkin lukijaimme mieliä kun kysymyksen tehneen.

Tervehdys helsinkiläisille! Tovereille Helsingin Spiritistisessä Seurassa lausumme täten kiitollisuutemme osallemme tulleesta sydämmellisestä toverihengestä ja alttiista vieraanvaraisuudesta luonanne t. k. 4 p:ä.

Toivoen suurta innostusta asiamme syvien kysymysten käsittelemisessä, tervehdimme lämpimästi

Ja hengen hehku puhtoinen
mi alust' on — ja ijäinen,
se leimutkoon, se puhdistaa,
se vapaaks' meidät kerran saa.

Tamperelaiset.

„Spiritistin“ propagandarahasto on saanut lahjoina: Wilma Salmelin 1: —; A. Hyppölä 5: —; Wilma Westerlund 1: —; Martta Hurme —: 50; H. H:nen 1: —; Martta Rinne 1: —; A. H. —: 50; K. W. Wuori —: 25; P. W. Teräsvuori 1: —; Lalle Sydänheimo 1: —; K. Z—e 1: —; Aina Westerberg 1: —; H. Pispala —: 50; Väinö W. Stenbäck 1: —; W. F. Westerberg 2: —; T. V. Paasirinta 2: —: Lydia Lahtinen —: 50; Anni Heiniö —: 50; Otto Leppänen 2: —; Ida Hiillos 5: —; Srm 2: —; K. E. Helin 2: —; J. Leino —: 50; A. Salenius —: 50; Juho Jokela —: 25; Matti Wigelius 2: 50; K. A. Laurila —: 50; J. A. Niemi 1: —; Savio 2: —; Kinokset 5: —; Aarniot 2: —.

Laitos psykologista tutkimusta varten. Upsalassa, Ruotsissa, on Huhtik. 7 p:ä perustettu laitos psykologista tutkimusta varten. Perustajina ovat olleet tunnettuja tutkijoita, paitsi psykologian, myöskin fysiologisen ja lääketieteellisen tieteen aloilta. Laitoksen pääasiallisena tarkoituksena on tieteellisesti käsitellä sellaisia psykologisia kysymyksiä, jotka vaativat tutkijain keskinäistä yhteistyötä.

Perustavassa kokouksessa valittiin hallintoon professori E. O. Burman, puheenjohtajaksi; prof. R. Geijer, varapuh.; docentti S. Alrutz, sihteeriksi; fil. kand. Arvid Odencrantz, varasihteeriksi; dosentti B. Hammar rahastonhoitajaksi sekä prof. N. Söderblom ja laboratori G. Göthlin.

Tällaisen laitoksen perustaminen osottaa, että Ruotsissakaan ei ole voitu enää äänettömyydellä sivuuttaa yliaistillisia ilmiöitä ja niistä johtuvia kysymyksiä.

Vastaava toimittaja: Jalo Kivi.
Toimitussihteeri: Antti Hietala.
Helsinki, 1909. Kirjapaino O.-Y. SANA.